

NETFLIX

STRANGER THINGS

EL VOL D'ÍCAR

Columna

CAITLIN SCHNEIDERHAN

STRANGER
THINGS

EL VOL D'ÍCAR

CAITLIN SCHNEIDERHAN

Traducció d'Esther Roig

Stranger Things: El vol d'Icar és una obra de ficció.

Els noms, els llocs i els fets que s'hi narren són producte de la imaginació de l'autor o bé han estat utilitzats de manera fictícia. Qualsevol semblança amb fets, llocs o persones, vives o mortes, és pura coincidència.

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *STRANGER THINGS: FLIGHT OF ICARUS*

PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2023

© NETFLIX CPX, LLC I NETFLIX CPX INTERNATIONAL, B.V., 2020
STRANGER THINGS™ ÉS UNA MARCA REGISTRADA DE NETFLIX CPX, LLC
I NETFLIX CPX INTERNATIONA, B.V.

TOTS ELS DRETS RESERVATS.

PUBLICAT ALS ESTATS UNITS PER RANDOM HOUSE WORLDS, UN SEGELL DE RANDOM HOUSE,
UNA DIVISIÓ DE PENGUIN RANDOM HOUSE LLC, NOVA YORK.

RANDOM HOUSE ÉS UNA MARCA REGISTRADA I RANDOM HOUSE WORLDS
ÉS UNA MARCA REGISTRADA DE PENGUIN RANDOM HOUSE LLC.

© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG, 2023

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3119-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 17.548-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraiem que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

CAPÍTOL 1

—**A**pa. Ets mort.
El nen em mira bocabadat a través de la taula, ensenyant-me tota la lluent ortodòncia.

—Que no.

—T’has enfrontat tot sol a un kraken. Ets mort, hòstia.
L’Stan em dona una puntada de peu a la canyella.

—No siguis tan dur amb ell, home. Que és un principiant.

—Ja fa un any que hi juga. Ei, principiant...

—Gareth —balbucejia per sota del plomall de cabells abundants i ondulats.

—Quants punts de vida tens?

Murmura alguna cosa que no entenc, però estic força segur que rima amb *Nero*.

—És el que em pensava. A veure, deixa’m que et guiï per la pròxima part. —M’aboco, amb una mà a cada cantó de la meva pantalla de màster—. És l’última escombrada dels tentacles del monstre el que et perd. El sofriment s’apodera de tu i et pren la voluntat. I els teus pulmons en paguen el preu.

La Ronnie em llança un esborrador pel cap.

—Ostres, Eddie —diu, però li noto la hilaritat a la veu.

—Instintivament, intentes respirar. Però ets a tres metres i mig per sota la superfície de l'oceà Solnor i la resta del teu grup és a la costa. Això vol dir que no hi ha ningú que et pugui salvar mentre el mar t'omple la gola.

—Que bèstia —diu en Dougie, que em mira amb els ulls molt oberts i admirats.

—I no hi ha ningú que vegi com el teu cos es recarrega una última vegada i s'enfonsa sense vida en les fosques fondàries del desconegut. Així acaba la història d'Illian l'Invencible, paladí mig elf i campió de les Terres Perdudes.

Esclaten els aplaudiments a la taula, un respectable reconeixement dels meus jugadors. La Ronnie i en Dougie són els més entusiastes, fins al punt que ell es posa dret amb vehemència i l'hi agraeixo. En Gareth, en canvi, s'ensorra a la cadira, tocant el seu dau de vint cares amb un dit abatut.

—Quines bestieses —diu.

—Què t'agafa, Gareth? —pregunta en Dougie—. T'han dedicat un monòleg Munson de mort Munson brutal. Això val el seu pes en or.

Les escarransides espatlles d'en Gareth li arriben a les orelles, però encara és capaç de fulminar en Dougie amb la mirada.

—Se suposa que he d'estar content? M'ha matat!

—No ets especial, ens intenta matar a tots!

—Va. —Aixeco les mans, intentant aturar l'explosió que sigui que s'està covant—. Com a humil màster vostre, em concediríeu la gràcia de callar?

Tots callen. Això em dona el marge just per mirar

cada un dels meus jugadors als ulls... mentre guanyo temps i penso què fotré a continuació.

L'afiliació a Hellfire no és que sigui res de l'altre món; comptant-me a mi, només som sis. La Ronnie i jo en som membres des que vam travessar la porta junts la primera setmana de novè, i encara que en Dougie es resistís a «apuntar-se al club dels pàries», amb un sol mes de sentir-nos recitar bromes internes sobre les nostres sessions de Hellfire n'hi va haver prou perquè pràcticament ens supliqués un seient a la taula.

L'Stan, alumne de tercer, va venir l'any següent, però la seva assistència és... inestable. A la seva família se li ha ficat al cap que Dungeons & Dragons és obra del mateix Satanàs i que el simple fet de tocar un dau de més de sis cares és prou per enviar el seu preciós fillet directament a les flames de la condemna eterna. L'Stan fa el que pot per escapolar-se amb excuses de classes de repàs d'àlgebra setmanals i deixant a la Ronnie el seu patracol de Hellfire perquè l'hi guardi a casa i així la tafanera de la seva mare no l'hi trobi. Però fins i tot amb aquestes maniobres d'intriga, l'Stan s'acaba perdent una partida de cada tres.

En Jeff, que fa segon, forma part de Hellfire des de fa dos anys, però sembla que en faci més. Ja hi jugava amb els seus germans grans quan va venir al Hawkins High, i del joc en sap gairebé tant com jo. El que és segur és que toca millor el baix que jo, que és pel que va ser un complement ben rebut a Corroded Coffin, que va arrodonir el so d'una manera que ni la Ronnie ni en Dougie ni jo havíem estat capaços de fer.

I llavors tenim el petit Gareth, de primer, que mira amb ràbia el gràfic laminat de la paret amb els presidents dels Estats Units com si volgués començar a fer-los servir com a diana.

Val més que no. No ens podem permetre entrar a la llista negra d'un altre profe, quan ja n'hi ha tants que es neguen a compartir espai amb el «culte satànic». Tal com estan les coses, cada dilluns començo el procés d'ensabonar el grapadet de professors amb una engruna de simpatia per la nostra causa negociant el dret de llançar un parell de daus a la seva aula quan sona el timbre del final de les classes a les 14.50 el dimecres a la tarda. I cada dilluns, quan em poso a interessar-me per la imminent jubilació de la senyora Debbs i a netejar pissarres al laboratori del senyor Vick, em faig la mateixa pregunta.

Per què ho faig?

No ho he sabut contestar mai. Però continuo igual, una setmana darrere l'altra. No és aquesta la definició de bogeria?

—Potser hauries d'estar content, principiant —dic—. Avui has après una valuosa lliçó.

Noto que la Ronnie em mira. Dona voltes a un llapis entre els dits, tan de pressa que es veu borrós. No la miro.

En Gareth riu despectivament.

—Com pot ser tan valuosa si no hi soc per aplicar-la?

Part de l'angoixa d'en Gareth s'aclareix. Però no és una cosa que pugui resoldre aquí, davant de tots aquests ulls observadors.

—Au, nois i noies —dic, alhora que m'incorporo—. Crec que amb això podem acabar la sessió d'avui. —Hi ha un cor de gemecs, sobretot de l'Stan i en Dougie—. Ens retrobem la setmana que ve, amb els nostres aventurers supervivents endinsant-se en les profunditats del laberint de... Ralishaz el Foll.

En Gareth ho té gairebé tot recollit quan acabo de parlar, a base de llançar les coses dins de la motxilla tan

ràpidament com pot. Arrossega endarrere la seva cadira amb un grinyol infame de potes d'alumini sobre linò-leum i se'n va en tromba cap a la porta, que obre amb una estrebada que fa tremolar la paret.

En Dougie serra les dents, mirant com la porta es tanca darrere d'en Gareth.

—Aquest nano és inaguantable.

—Calla, Dougie —comenta la Ronnie amb calma.

Em mira aixecant una cella en una pregunta muda, però ja m'he posat dret i faig la volta a la taula.

—A la mateixa hora —els allixon a tots mirant enre-re quan surto per la porta—. Si arribeu tard rebreu el tractament Illian. *Comprende?*

Un cor de «sí, home sí» i «quin remei» m'acompanya fins al passadís.

En Gareth ja és un mar d'armariets més endavant i es mou de pressa.

—Ei! Principiant!

D'entrada em penso que el nano no s'aturarà. Però al final para, es gira amb cara d'exasperació i sospira.

—Què?

—Has d'anar a algun lloc?

—La meva mare em recull d'aquí a dos minuts encara no, o sigui que sí. —Em mira furiós mentre es penja bé la motxilla a l'espatlla. La vora de la camisa se li enganxa amb la corretja i se li aixeca prou perquè entrevegi una cosa morada i dolorosa que se li escampa per un costat—. Ja m'has fotut fora del club. Què més vols, ara?

—Alça, alça, alça, qui ha parlat de fer-te fora?

—Tu. Quan m'has matat.

—I què? —pregunto.

—Doncs... —En Gareth ja no està tan segur, i es be-

lluga passant d'un peu a l'altre—. Doncs que l'Illian no hi és. Doncs que jo no hi soc.

—Doncs crees un personatge nou.

En Gareth em mira pestanyejant com si realment no hagués considerat aquesta possibilitat.

—Ah, sí?

—Et penses que deixaré que algú tan sonat per enfrontar-se a un kraken se'n vagi d'aquest grup? Tu què et penses? —M'hi acosto, amb un posat conspirador—. Aquells penjats no duraran un mil·lsegon al laberint de Ralishaz sense els teus pebrots.

—Serà molt bèstia?

—Serà brutal —dic, i ric veient el somriure d'alumini d'en Gareth—. L'únic que hem de fer és trobar-te un altre personatge. Demà, després de l'escola, pots quedar?

—Ho he de preguntar a la meva mare —diu en Gareth, però la força amb què assenteix deixa clar que, amb permís de la mare o sense, hi serà.

Se sent una botzina llunyana d'un cotxe procedent de l'aparcament de l'escola. Algú està perdent la paciència.

—Merda —diu en Gareth—. Me n'haig...

—Ves, home, ves.

El noi fa uns quants passos pel passadís, però es para, com si no hi pogués fer més.

—N'estàs segur, eh? —baluceja—. Puc tornar?

—Mentre tinguis ganes de ser a Hellfire, pots ser a Hellfire.

Assenteix, amb la mirada cap endins, com si volgués memoritzar aquelles paraules.

—Molt bé —diu, i es posa a córrer cap a la porta principal de l'escola.

El miro fins que desapareix de la vista.

—Uf. I jo que m'he deixat els clínex a casa.

La Ronnie és darrere meu amb una carpeta amb separadors plena a vessar ben agafada. Fa veure que s'eixuga els ulls quan passo pel seu costat i riu com una boja quan li dono un cop d'espatlla que li fa perdre l'equilibri.

—Vigila! —Em torna el cop d'espatlla—. L'Stan es posarà fet una fera si em cau això.

—Vols dir alguna cosa, Ecker?

—L'única cosa que gosaria dir és «em pots portar a casa?».

Esbufego.

—És l'última vegada.

—L'última vegada —promet la Ronnie, i em segueix cap a l'aparcament.

No és l'última vegada i tots dos ho sabem, però aquest petit guió entre la Ronnie i jo és el fonament de la nostra amistat. Ella em gorreja petits favors; jo faig veure que soc responsable; tots dos hi sortim guanyant. Ha estat així des que vaig semihertar la furgoneta del pare al començament de l'any passat. Ha estat així des del dia que ens vam conèixer.

—Què fas? —em va preguntar. Fins i tot amb vuit anys, era més alta que jo, i em mirava des de dalt amb la seva granota esparracada com el fantasma d'un petit pagès.

El que feia era compadir-me de mi mateix. Una trucada d'un vell company de farra del meu pare l'havia fet sortir per la porta amb un parell de promeses mig dites de «tornaré que ni t'hauràs adonat que me n'he anat» i «saps com funciona la cuina, oi?». Em vaig passar la nit mirant l'entrada i esperant, esperant, esperant, fins que em vaig adormir assegut allà, repenjat a la finestra.

Va ser la primera vegada que desapareixia de la faç de

la terra, la primera d'una llarga successió de següents vegades. Però aleshores no ho sabia. I em vaig passar dos dies donant voltes per la casa buida, vivint d'entrepans de mantega de cacauet florida i refrescos esbravats, fins que el meu oncle Wayne es va adonar del que passava, em va venir a buscar, i em va portar a viure amb ell a la seva caravana «fins que l'Al pari de fer l'estúpid i torni».

No m'agradava gens el parc de caravanes, més que res perquè volia dir que el pare no sabia on trobar-me quan finalment tornés. Però en Wayne no em va voler creure quan vaig insistir tossudament que un alumne de tercer de primària era més que capaç de viure sol, i em vaig haver de quedar en aquell apartament polsegós sense res per fer excepte cavar forats al bosc del voltant.

I llavors va aparèixer aquella nena.

Va resultar que la Ronnie també acabava d'arribar al parc de caravanes. Vivia amb la seva àvia perquè el seu pare era mort i la seva mare s'havia posat malalta i havia començat a parlar amb les parets. Tenia els cabells castanys i els ulls marrons, i la gent es pensava que érem germans quan ens veia junts. I quan li vaig dir que estava excavant un forat fins a la Xina, em va preguntar si em podia ajudar perquè no tenia res més per fer.

Més tard vaig descobrir que era mentida, i que havia renunciat a veure *M*A*S*H* amb la iaia Ecker per estar amb mi. Però en aquell moment estava massa enfeinat tenint un amic per primera vegada en mil milions d'anys per sospitar res. I fins i tot quan el pare va tornar a Hawkins, explicant sopars de duro d'un imbècil de Kentucky que li devia diners, i em va portar a casa, la Ronnie i jo vam continuar sent amics.

A Hellfire tots tenen mares que els venen a buscar després de l'escola i fotos de família emmarcades a la llei-

xa de la llar de foc. Va bé tenir algú a prop amb una vida que s'aparta del motllo de la perfecta imatge suburbana.

—A casa? —pregunto, tot engegant la furgoneta.

Últimament la Ronnie és tan alta que el cap gairebé li frega el sostre, i la vora de la gorra de pana omple aquests últims centímetres.

Assenteix, i deixa la carpeta amb separadors a l'espai per als peus.

—La iaia vol que hi vagi a sopar.

—Però aquesta nit vindràs, oi?

El cop de puny que em clava al braç és prou fort per deixar-me un morat.

—Ets massa patidor.

Ens continuem fent la guitza mentre la furgoneta rebufa per la carretera cap als afores de Hawkins. És confortable, una rutina apresada que hem fet un milió de cops. Una vegada, quan teníem tretze anys, em va passar pel cap que allò potser volia dir que sortíem: tenir una amiga que em coneixia tan bé em feia sentir com si hagués de ser especial d'alguna manera. Després de suar unes quantes setmanes donant voltes a aquesta revelació, vaig decidir que l'única opció que tenia era fer un pas, fer un petó a la Ronnie, per fer-ho oficial.

No estava preparat per a la manera com va cridar i es va apartar quan em vaig inclinar cap a ella. «Es pot saber què t'agafa, Munson?», va xisclar, i només vaig ser capaç de tartamudejar i posar-me vermell i fugir com un covard. Però uns dies després, quan ens vam calmar i tots dos ja no sentíem tant que s'acabava el món, la Ronnie em va explicar que no era només jo que no li agradava així. No creia que es pogués enamorar mai de ningú, i si em semblava bé.

M'ho vaig rumiar.

—Això vol dir que podem continuar sent amics?

Em va clavar un cop de puny al braç al lloc de sempre.

—No siguis idiota.

Ara només gemego quan la Ronnie plantifica els peus al davantal.

—Com et passes!

—No vull trepitjar les coses de l'Stan. Quina culpa en tinc que la teva furgoneta sigui tan petita?

—La meva furgoneta no és el problema. Ets tu que tens unes cames monstruoses.

—Ara t'explicaré un secret d'aquestes cames monstruoses —diu la Ronnie. Encara no ha abaixat els peus, i sé quan he perdut una batalla i per això no dic res—. D'aquí a quatre mesos. Estaran entrant al seu nou pis de Nova York.

Gairebé freno de cop.

—No.

—Sí.

—T'han donat la beca?

La Ronnie somriu.

—Universitat de Nova York, classe del 88, nano. Tot pagat.

Ara sí que freno de cop i paro el cotxe al costat de la carretera amb una derrapada.

—Hosti. Hosti. Quan...?

—Ahir a la nit.

—Ahir a la nit? Per què no m'ho havies dit?

—T'ho dic ara.

Sé per què no m'ho havia dit.

—Ei. Saps que me n'alegro molt per tu, oi?

La Ronnie arronsa les espatlles.

—Ho sé —diu.

Però no m'ho empasso. Perquè la Ronnie i jo som supersemblants. Les mateixes famílies desestructurades, la mateixa roba de segona mà, el mateix tall de cabells. El mateix parc de caravanes. Però hi ha una diferència important entre nosaltres. Sempre hi ha estat.

La Veronica Ecker arribarà lluny. Se'n va a la universitat, estudiarà Dret, tocarà el dos d'Indiana.

L'Eddie Munson? Es morirà en aquest estúpid poble.

No és culpa seva. És evident que no és culpa de la Ronnie. Però ella sempre n'ha tingut ganes... d'estudiar, d'aprendre, de tot això tan pesat. Jo no li he vist mai la gràcia. Per mi, el Hawkins High només és el lloc on perdo vuit hores al dia, abans —si parlo amb prou entusiasme del net de la senyora Debbs— d'endinsar-me en un quadern de paper quadriculat amb un dau de vint cares durant unes hores. La Ronnie treu excel·lents i té una cua de professors disposats a escriure-li recomanacions enlluernadores. I jo tinc el meu cognom...

—Munson.

Seria generós anomenar «copet» el soroll que sento al vidre del conductor. És més aviat un cop de mall, prou fort perquè em faci patir un instant pel vidre. La Ronnie i jo ens girem de cop al seient per mirar.

Em cau l'ànima als peus. Estava tan distret amb la notícia de la Ronnie i la meva absurda reacció que no he vist que un cotxe patrulla parava darrere meu. Ara hi ha un policia a fora, que em somriu com un imbècil mentre em fa un gest perquè abaixi la finestra.

—Una altra vegada? —murmura la Ronnie.

—Sempre —murmuro mentre abaixo la finestra—. Agent Moore. En què el puc ajudar en aquesta esplèndida tarda de primavera?

El tall gairebé rapat dels cabells rossos d'en Moore i la

mandíbula quadrada li donen un aire molt americà de l'estil Superman, però per molt que planxi l'uniforme i enllustri les sabates no pot dissimular la panxa cervesera de la mitjana edat. Ha estat una estrella al firmament del cos de policia de Hawkins des d'abans que jo nasqués, un heroi del poble. O això m'han dit. No puc comptar la quantitat de vegades que m'ha assetjat, i la cosa ha empitjorat des que vaig fer els divuit anys. Si ho volgués endevinar, diria que em té al punt de mira.

Branda el cap, amb una desil·lusió fingida.

—Ja em pensava que series tu, Munson. Quantes vegades hem de tenir aquesta conversa?

—Aquesta pregunta se l'haurà de fer a vostè mateix, agent. És vostè qui omple sempre el meu carnet de ball.

—Has tingut una conducció erràtica —diu en Moore descontent—. Has començat a beure aviat, avui?

—No.

—Acabem de sortir de l'institut —diu la Ronnie en to de súplica.

Em vol ajudar, però li podria dir ara mateix que no servirà per a res.

—Si escorcollo el cotxe, trobaré alguna substància il·legal?

—No n'ha trobat mai cap.

L'expressió d'en Moore s'enfosqueix. Obre la boca, probablement per ordenar-me que obri a darrere, i em preparo per perdre una hora mentre en Moore em desmunta la furgoneta com fa sempre.

Però sona la ràdio al seu cotxe patrulla.

—Agent Moore, tenim un deu-setze a Fleming...

En Moore esbufega amb exasperació. Si aquesta parada de trànsit tingués un sentit, diria a la central que està ocupat, però com que no en té...

—Et vigilo —diu.

—M'ho promet? —Li faig una caiguda d'ulls, i no reaccio amb cap gest de dolor quan la Ronnie em clava el colze al costat.

L'agent riu de manera despectiva.

—Ja pots anar rient. Ni el teu pare era capaç de riure en un calabós. I allà és on acabeu tots els Munson, tard o d'hora.

Callem fins que en Moore torna al seu cotxe. Encén els llums intermitents i en passa pel costat a tota velocitat, cremant pneumàtic. Miro com s'allunya i intento relaxar la força amb què els meus artells blancs agafen el volant.

—Eddie —comença la Ronnie, però ara no ho puc sentir. D'una persona que té el seu Bitllet d'Or, d'algú en qui el món pensa que val la pena invertir-hi, ara no ho puc sentir.

—Abaixa els peus —dic. Els abaixa sense discutir—. No vull que facis tard al sopar. —I premo a fons el gas.

Si no vaig enlloc, almenys hi aniré tan veloçment com pugui.